

LEXI B. NEWMAN

INSULA DELINCVENȚILOR

Volumul 1
ÎNCEPUTUL

STYLISHED
Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEWMAN, LEXI B.

Insula delincvenților / Lexi B. Newman. - Timișoara : Stylished, 2019

3 vol.

ISBN 978-606-9017-73-9

Vol. 1 : Începutul. - 2019. - ISBN 978-606-9017-74-6

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

Capitolul 1

Ai crede că insula Maui este destinată doar vacanțelor exotice. Pe naiba! Pe partea cealaltă a coastei, departe de așezămintele hoteliere, e un mic colț de iad. Un loc în care niciun adolescent n-ar vrea să ajungă. De ce? Pentru că, dincolo de așezămintele hoteliere, de SPA și de orice altă sursă de distracție și relaxare, există un loc mult mai rău decât liceul.

Clădirile impunătoare din fața mea și poarta imensă din fier forjat sunt capabile să știrbească frumusețea insulei. Ai zice că nu suntem în Hawaii, statul în care oricine ar vrea să locuiască. Parcă m-aș afla pe insula Alcatraz din San Francisco, iar prostia din fața mea n-ar fi nimic altceva decât cea mai temută închisoare din lume.

— Doamne, cât îl urăsc pe tata!

Vocea groasă care pare să vină de lângă mine mă face să mă întorc spre tipul ai cărui ochi se măresc în fața peisajului. Afirmatia lui e ca un ecou al gândurilor mele, doar că eu nu-l urăsc pe tata. La naiba, nici nu-l cunosc căci, dacă aș fi făcut-o, l-aș fi urât și pe el. Persoana pe care o urăsc cel mai mult pe lumea asta e mama. Până la urmă ea e cea care m-a trimis aici.

— Mie-mi spui? pufnesc. Pun pariu că taică-tu e la fel de ticălos ca maică-mea. Ar trebui să se căsătorească.

Băiatul care nu pare să aibă mai mult de șaisprezece ani, își apleacă privirea spre mine. E cu un cap mai înalt și e vizibil o belea pe două picioare. Piercing-uri, tatuaje, praf de cocaină pe nas... Tipul clar le are pe toate.

— Ai ceva acolo, îi spun, arătând cu degetul spre fața lui.

Individul își șterge nasul cu brațul, însă nu e ca și când chiar ar rezolva ceva. Ochii lui sunt mai mult roșii decât albaștri.

— Nu-mi vine să cred că ai venit „spart” aici, comentez. Ce e în neregulă cu tine?

— Auzi, femeie? mă apostrofează supărat. Nu cred că părinții tăi te-au exilat aici pentru bună purtare, așa că tacă-ți gura! Nu ești cu nimic mai presus.

Îmi arcuiesc ironic o sprânceană. Bănuiesc că așa o să fie. Mai multe clone de-ale mele, în diferite forme. Răutăcioși.

Ha! Și mama credea că sunt cel mai rău copil de pe planetă. Tare aș vrea să o văd în mijlocul locului acesta.

— Eu cel puțin nu am tras pe nas pe un vapor, jalnicule! exclam scârbită. Și băieții răi au o limită.

— Nu m-ai cunoscut pe mine!

— De fapt, nu l-a cunoscut pe Monroe... încă.

O tipă brunetă intervine în discuția care clar nu o privește. Ne studiază pe rând, postându-se în fața noastră, cu brațele strânse la piept. O studiez la rândul meu. Atitudine bătaioasă, privire urâtă, dezgust... Parcă m-aș privi în oglindă.

— Și tu ești...? întreb, fluturând din mână.

— Viitorul tău coșmar, dacă mai întinzi ghearele alea la mine!

Îmi privesc imediat unghiile. Sunt lungi și colorate și numai bune de scos ochii cuiva. Ar putea fi trecute cu ușurință în categoria „arme albe”.

Ochii ei căprui se mută pe tipul de lângă mine și spune senină:

— Cred că o să mi-o trag cu tine!

Scot un sunet plin de dezgust. Adică, fusta ei de-o palmă ar trebui să fie sugestivă și să spună exact ce fel de creatură e, însă nu mă așteptam să fie atât de directă.

— Și cu tine, adaugă, arătând de data asta spre mine. Îmi plac roșcatele drăcoase.

— Iar mie îmi place să strivesc brunete, replic la fel de senină ca ea.

— Deja începem, mormăie individul, dându-și ochii peste cap. Abia am ajuns aici. Haideți să trecem peste prima zi fără vânătăi și vizite la Consiliu.

Amândouă îl privim pentru o clipă scurtă, apoi exclamăm la unison:

— Fătălău!

Izbucnim în râs și ne lovim pumnii unii de alți, felicitându-ne reciproc.

— Numele meu e Fray și sunt aici pentru că l-am bătut măr pe vecinul de vizavi, adaugă bruneta.

— KJ, mormăi.

— Și de ce ești aici, KJ?

— Pentru că mama e o cățea și pentru că am fluturat un pistol încărcat pe coridorul liceului, răspund detașată, de parcă n-ar fi mare lucru.

Și chiar n-a fost. Aveam piedica pusă. Cred. Oricum, deși pistolul nu s-a descărcat în nimeni, mama și directorul liceului la care învățam au căzut de acord cu faptul că sunt periculoasă.

— Nu-i de mirare că ești aici, îmi spune Fray amuzată. Dacă omorai pe cineva?

— Ghinionul lui. Ar fi fost prea mort ca să-i mai pese.

— Drace! exclamă tipul de lângă noi, cutremurându-se de groază. Sunteți rele! Apropo, sunt Parker și aș vrea să mi-o pun cu amândouă.

Ne trage un zâmbet de un megawatt, probabil sperând în sinea lui că ne poate prosti cu asta. Deși Parker arată bine și în mod clar suntem pe aceeași lungime de undă, nu cred că m-aș obosi să mă dezbrac pentru el.

Nu pot spune același lucru despre Fray. Dacă nu ar fi atâta lume aici, în fața porților, în așteptarea cuiva care să ne lase înăuntru, și-ar fi aruncat deja hainele.

— Nu crezi că vrei cam multe, prietene? Întreb curioasă. Ce te face să crezi că aș vrea să mi-o pun cu tine?

— Pot doar să bănuiesc că nu ți-ai mai pus-o de ceva timp. Cred că...

— Să-l oprească cineva din vorbit, vă rog! strig.

Din fericire pentru mine, un bărbat îmbrăcat în haine de paznic se apropie de poartă, ca să o deschidă. Toți se adună în fața ei, îmbrâncindu-mă din calea lor fără să le pese că sunt gata să mă prăbușesc pe asfalt.

Îmi scutur hainele enervată. Cei doi supraveghetori care ne-au însoțit pe parcursul drumului spre centrul acesta de reeducare nu sunt suficienți pentru a face față bulucului care pornește în rândul noilor sosiți.

Încerc să-mi fac loc printre ei, împărțind la rândul meu coate celor care-mi stau în cale. Îmbrâncesc cu putere un băiat slab, trântindu-l la pământ. Nu mă opresc ca să mă asigur că e în regulă și continui să mă împing în persoanele din fața mea, cu gândul de a ajunge la porți înaintea lor. Așa, din principiu.

— Nu vă mai împingeți, pentru numele lui Dumnezeu! urlă unul dintre supraveghetori, încercând să oprească tornada.

Porțile se deschid brusc și mai multe persoane cad pe burtă, unii peste ceilalți. În timp ce eu aterizez pe o fată, un băiat care nu cred că are mai puțin de o sută de kilograme se prăbușește peste mine, făcându-mă să gem de durere.

Două brațe îl împing pe umflat de pe mine și mă repun pe picioare. Mă întorc enervată spre Parker, al cărui rânjel aproape că-i atinge urechile.

— Unde te grăbești așa, roșcato? Nu se dau telefoane gratis!

— M-a luat valul, mormăi iritată, scuturându-mi hainele de praf. Când văd o mulțime, nu mă pot abține să nu mă arunc în mijlocul ei.

Îmi aranjez maioul care e gata să-mi scoată la iveală sutienul și apoi părul lung până la șolduri, înainte să arunc o privire la ceea ce se așterne în fața mea. Mai exact, privirea mi se oprește pe grupul de adolescenți care se strâng lângă alee pentru a-i întâmpina pe noii veniți. Și toți sunt îmbrăcați la fel. Atât fetele, cât și băieții, poartă câte un tricou alb și pantaloni gri – o adevărată durere pentru ochii mei.

Instantaneu mă agăț de brațul lui Parker pentru a rămâne în picioare.

— Te rog spune-mi că nu ne îmbracă pe toți la fel! îl implor. Nu în hainele alea!

— Bine ai venit la J.R.S. Maui! îmi urează ironic, bătându-mă pe umăr. Locul unde toți ne îmbrăcăm la fel, mâncăm același rahat și luăm bătaie cu nemiluita!

— Uite un sfat, spune și Fray, apărând de nicăieri. Ferește-te de Monroe. Fă cumva să nu te observe.

— Da, sigur! pufnește. N-are cum să nu o observe. E roșcată! Roșcatele ies în evidență, că vor sau nu!

Asta nu sună bine. Și cine dracu' e Monroe? De ce ar trebui să mă feresc de el? Niște întrebări la care nu caut să le găsesc imediat un răspuns, pentru că nu mă interesează cu adevărat cine e Monroe și de ce trebuie să mă feresc de el.

— Dacă te observă, continuă Fray, privindu-mă fix de parcă ar vrea să mă atenționeze, încearcă cumva să nu-i rămâi datoare.

— De ce naiba i-aș rămâne datoare unui tip pe care nu vreau să-l cunosc? întreb debusolată.

— Pentru că Monroe face pe dracu' în patru să-i rămâi dator și nu, nu încasează datoriile cash. Să nu crezi vreo clipă că îl poți duce de nas cu bani. Tipul e bogat.

Ha! S-a găsit tocmai Fray să fie mama sfaturilor.

Îmi dau ochii peste cap. Un alt tip bogat și plin de el, care are impresia că poate avea orice. Și, ținând cont de locul în care ne aflăm, bănuiesc că e vorba despre un conducător. Un delinvent care bagă spaima în restul. Un băiat rău.

Cât de clișeic!

— N-am de gând să rămân datoare nimănui, darămite lui Monroe ăsta! îi asigur. De fapt, nici nu am de gând să rămân. Voi sta prin zonă câteva zile să-mi fac o idee despre locul ăsta, apoi voi evada.

Cei doi fac un schimb scurt de priviri, apoi izbucnesc în râs, făcându-mă să mă strâmb. Ce am spus atât de amuzant?

— Ce?! mă răstesc.

— Nimeni nu evadează din J.R.S. Maui, prințeso! mă asigură Fray, continuând să râdă cu poftă. Crezi că ai fi prima care încearcă?

Mă întorc cu spatele la ei și arunc o privire mai amănunțită asupra locului. Gardul nu doar că e înalt ca un palmier, dar se termină cu cercuri din sârmă ghimpată, făcând escaladarea de-a dreptul imposibilă. Și nu doar asta e singura mea problemă. Adevărata mea problemă abia apare în fața noastră, sub forma unor paznici parcă scoși din filmele cu SWATT. Îmbrăcați în negru și înarmați cu bastoane și spray-uri lacrimogene.

— Să fiu a dracului, am nimerit în Prison Break! exclam oripilată. Sunteți siguri că locul ăsta nu e Fox River?

— Aș fi vrut eu, pufăie Fray, oftând apoi visătoare. Toate femeile vor un Michael Scotfield.

Mă răsucesc spre ea amuzată.

— Știi că în viața reală e gay, nu?

— Știu. Așadar, trebuie să mă mulțumesc cu Parker.

— Nu mă deranjează, o asigură el.

Flutur din mână spre cei doi și pornesc spre clădirea principală, deși habar nu am unde vreau să mă duc. Tot ce știu este că în următoarele zile trebuie neapărat să găsesc o cale de scăpare. Nu am de gând să împlinesc optsprezece ani aici.

Mai arunc o privire asupra spectatorilor, încercând în secret să-mi obișnuiesc ochii cu ținutele lor oribile. Un lucru constat. Numărul fetelor e mai mare decât cel al băieților sau, cel puțin, așa pare. Un grup de ticăloase încep să se zgâiască lung la mine, șușotind între ele, și mă tentează al naibii de mult să mă înfig în părul lor.

Însă altceva îmi atrage atenția. Un băiat. Înalt. Retras. Brunet. Stă de unul singur în dreptul unui palmier și se holbează de-a dreptul. Și încep să sper, în timp ce grăbesc pasul, că nu e Monroe. Nu știu de ce, dar nu-mi inspiră nimic bun.

Totuși, acesta devine rapid ultima mea problemă. Când văd ce mi se întinde în fața ochilor, orice pe lumea asta devine rapid ultima mea problemă. Adevăratul necaz începe când îmi dau seama, într-un final, unde am ajuns.

Am auzit de locul ăsta. Aș minți dacă aș spune că nu. Toată lumea vorbește despre el, despre J.R.S. Maui. Până la urmă, e spaima adolescenților ca mine, locul în care nimeni nu ar vrea să ajungă.

În primă fază, arată ca o adevărată închisoare, dar apoi începe să-mi semene din ce în ce mai mult cu o bază militară. Curtea imensă, care se întinde pe mai multe

hectare, e împrejmuțită cu gard înalt din plasă și mai mulți paznici bine echipați împânzesc locul, făcându-mă să mă simt ca un pește în năvod.

Încep să cred că locul ăsta e mult mai rău decât o școală de corecție. Cu toate că aici dispunem de o notă mai mare de libertate, ceva mă face să fiu sigură că o să ajung în momentul în care să admit că preferam să fiu închisă într-o închisoare de maximă securitate, decât aici.

Dar nu e ca și când aș avea de ales, într-adevăr. Judecătorul care m-a trimis aici pentru o perioadă destul de îndelungată, a știut de ce a ales J.R.S. Maui în defavoarea unui alt loc. J.R.S. Maui nu e cunoscut ca un loc plăcut pentru un adolescent ca mine, cu probleme de comportament.

E iadul!

Capitolul 2

Toate fetele nou-venite sunt aliniat în baia comună de la parterul clădirii instituției, care bănuiesc că servește ca școală pentru delincvenți și spațiu pentru birouri.

O femeie-paznic de-a dreptul urâtă, ne cere să ne dezbrăcăm, ceea ce și facem. Îmi scot maioul cu sclipici și îl arunc pe podea, la picioarele ei, făcând-o să mă privească răutăcios printre gene. Îmi scot și pantalonii scurți și i-i trântesc în brațe în momentul în care trece prin fața mea. De data asta nu mă mai privește urât, ci se oprește direct din plimbat, stând acum la doar câțiva centimetri distanță.

— Te mănâncă? mă întreabă printre dinți.

— De ce? vreau să știu. Vrei să mă scarpini tu?

Îmi arcuiesc ironic o sprânceană la ea, înainte să observ cum mâna i se îndreaptă spre bastonul prins la centură. Văd pe fața ei urâtă că are de gând să mă lovească cu el, în cazul în care nu-mi înghit blestemata de limbă.

— Nu e cazul să devii agresivă, cucoană! pufnesc. Doar nu o să mă lovești cu ăla, nu?

— Există o posibilitate să te lovesc cu el, dacă mai comentezi la mine, mărturisește cu o seriozitate ridicolă. Și lenjeria, păpușă!

Chicotesc, apoi îmi privesc colegile cum ajung să fie aliniat în fundul gol. După o scurtă otheadă, constat că eu sunt singura care mai are ceva pe ea.

— Crezi că ascund ceva în chiloți? o întreb amuzată.

Ochii îmi pleacă singuri spre a doua femeie-paznic, care începe să împartă tuturor uniforme hidoase.

— Dezbracă-te! zbiară cea din fața mea, făcându-mă să tresar. Acum!

— Du-te naibii, crizato! i-o trântesc iritată. Nu mai urla la mine!

Oftând, aceasta se întoarce pe călcâie și îi cere colegii sale:

— Adu-l pe Alrick. Avem o năzdrăvană aici!

— Nu te impacienta așa, doamnă! sare Fray cu gura, înaintea să apuc să replic ceva. O să se schimbe.

Deschid gura să comentez ceva, însă cotul pe care îl primesc în coaste de la bruneta de lângă mine, mă face să-mi înghit instantaneu limba.

— Crede-mă, nu vrei să vină Alrick aici, șoptește complice. Fă ce ți se cere și lasă ifosele!

O jumătate de oră mai târziu, intru în dormitorul rezervat special pentru mine, arătând ca naiba. Fray izbucnește instantaneu în râs de îndată ce dă ochii cu expresia mea scârbită. Știu că arăt hilar. Nici nu am nevoie de oglindă, căci reacția ei e grăitoare.

— Parcă ești Moartea în vacanță, mă complimentează. N-am văzut pe nimeni să arate mai rău în uniformă asta, decât arăți tu.

Mă uit în jos, la mine. Cineva parcă și-ar fi bătut joc. Pantalonii sunt cu două numere mai mari, iar tricoul îmi acoperă absolut toate formele. Bănuiesc că pentru asta a fost și inventată o uniformă atât de hidoasă, ca să ascundă tot. Nimic sexy. Nimic care să mă facă să mă simt bine în pielea mea.

— Deja mi-e dor de vechile mele haine, bombăn. Nu-mi vine să cred că mi le-au luat!

Mă apropii de pat. Am avut așa-zisul noroc să fi repartizată în aceeași cameră cu Fray, însă nu asta e partea cea mai urâtă. În camera minusculă sunt patru paturi. În concluzie, sunt nevoită să împart dormitorul cu încă două străine cu care, cel mai probabil, voi intra în conflict.

Dar partea bună a lucrurilor este... nu există o parte bună. Locul ăsta e de rahat!

Mă trântesc pe salteaua patului pe care l-am reven-dicat, dând cu capul de marginea celui suprapus. Fray izbucnește în râs din nou.

— Vreau acasă! mă plâng. Nu-mi place aici.

— Locul ăsta nu e făcut ca să-ți placă, JJ, pufnește.

— E KJ, idioato! mârâi enervată.

Smulg perna pufoasă și o arunc spre ea. O lovește direct în față și, dacă aș fi știut că am asemenea țintă, aș fi aruncat cu o cărămidă. Asta i-ar fi șters cu siguranță rânjetul de pe buze.

— De la ce vine KJ? vrea ea să știe, deloc deranjată de apelativul pe care l-am folosit.

— De la „vezi-ți de treaba ta”, i-o retez sec.

Îmi culeg bagajul de mână de pe podea – pe care cine știe cine naiba l-a controlat și l-a adus aici – și cotrobăi după pozele pe care sunt sigură că le-am împachetat.

Au trecut doar câteva minute și deja mi-e dor de multe lucruri. De prietenii mei, în primul rând. De idiotul de Dave și avansurile lui. De replicile expirate ale lui Liam și de părul albastru al Brendei. Mi-e dor de o baie pe care să nu fiu nevoită să o împart. La naiba, mi-e dor până și de uscătorul meu de păr cu cinci viteze! Părul meu o să arate catastrofal fără el.

— Serios, de la ce vine KJ? insistă Fray.

— De la Katherine Jane, răspund oftând, înainte să flutur un deget spre ea. Dar dacă spui cuiva despre asta, o să te rad în cap în timp ce dormi și nu glumesc deloc! Pot face rost de un aparat de tuns în văgăuna asta.

Aceasta își dă discret ochii peste cap, deloc impresi-onată de amenințarea mea.